

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **P. S.**, zast. advokátem Mgr. Václavem Voříškem, Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2021, čj. 64320/2021/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 5. 4. 2022, čj. 66 A 9/2021-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Holice rozhodnutím ze dne 23. 6. 2021 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 2. 10. 2020 v 15:51 hodin řídil mimo obec Holice, okres Pardubice, po silnici I. třídy č. 35, mezi obcemi Holice a Ostřetín, směrem na obec Ostřetín, osobní automobil zn. Land Rover Defender, se kterým v úseku, který byl označen v jeho směru jízdy svislou zákazovou dopravní značkou B21a „Zákaz předjíždění“, předjížděl jiné motorové vozidlo, což bylo zjištěno a zaznamenáno motorizovanou hlídkou Policie ČR, která žalobce poté zastavila a kontrolovala. Městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

[2] Žalovaný odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 23. 8. 2021 zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou u krajského soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[5] Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji NSS pro nepřijatelnost.

[6] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti NSS vychází z judikatorně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39. Podle citovaného usnesení je kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti vznesl následující námitky:

1. Krajský soud neoprávněně odmítl přezkoumávat žalobní námitky, neboť je stěžovatel nevznesl ve správním řízení. Správní řízení totiž není ovládáno koncentrační zásadou. Krajský soud k těmto námitkám nemohl přistoupit ani jako k námitkám účelovým či nevěrohodným (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71). První námitka se týkala právní otázky, tj. zda bylo vydáno opatření obecné povahy k dané dopravní značce. Druhá námitka pak směřovala k posouzení věrohodnosti svědeckých výpovědí, ke kterému je žalovaný povinen z úřední povinnosti.

2. Krajský soud nesprávně s odkazem na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 8 As 68/2009-83, posoudil právní otázku umístění dopravní značky, aniž bylo vydáno příslušné opatření obecné povahy. Odkaz na uvedený rozsudek je nepřipadný, protože v tehdejší době byly platné jiné právní předpisy.

3. Krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda jsou správní orgány povinny řádně hodnotit svědecké výpovědi, resp. krajský soud aproboval napadená správní rozhodnutí, aniž byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Stěžovatel nezpochybňuje obecné východisko, že na policistu je třeba hledět jako na věrohodného a nestranného svědka, pokud není prokázán opak. Tím však není dotčena povinnost správních orgánů k řádnému hodnocení jeho výpovědi (rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011-70). To správní orgány neučinily. Podle stěžovatele také není pravda, že by existoval „celý komplex vzájemně konzistentních důkazů“, a to zejména k otázce identifikace řidiče, jehož totožnost byla zjištěna jen na základě nereálných výpovědí policistů. To stěžovatel blíže rozvedl.

[8] Kasační stížnost je podle stěžovatele přijatelná, neboť v důsledku zásadního pochybení krajského soudu bylo zasaženo do jeho hmotných práv (ad 1.), je nutné učinit judikatorní změnu, protože dosavadní judikatura neodpovídá současné právní úpravě (ad 2.) a v judikatuře není jasně řešena otázka, nakolik jsou správní orgány povinny *ex officio* hodnotit svědecké výpovědi a další důkazy (ad 3.).

[9] NSS nejprve posoudil, zda tu nějaké důvody přijatelnosti jsou. V projednávané věci však takové důvody nenalezl.

pokračování

[10] **Ad 1)** K námitce povinnosti krajského soudu vypořádat žalobní námitky, které byly pro pasivitu stěžovatele ve správním řízení uplatněny poprvé až v žalobě, lze uvést, že podle usnesení rozšířeného senátu čj. 10 As 24/2015-71, platí, že „*Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.*“ V nyní projednávané věci tak sice krajský soud v bodu 13 napadeného rozsudku s ohledem na právě uvedené nepřiliš přiléhavě konstatoval, že „*Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu celého správního řízení žádné námitky neuváděl a byl tak pasivní, nemůže očekávat, že se jeho žalobními námitkami bude zabývat správní soud v současné fázi řízení, neboť nebyly v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávány v průběhu správního řízení.*“ Nelze však přehlédnout, že již hned v následujícím bodu 14 napadeného rozsudku sám krajský soud tento závěr korigoval s odkazem na rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2016, čj. 1 As 265/2015-38, tak, že k žalobním námitkám, které pro pasivitu žalobce (stěžovatele) ve správním řízení byly poprvé uplatněny až v žalobě, lze přistoupit jako k námitkám účelovým a odmítnout jejich vypořádání. Následně pak krajský soud žalobní námitky vypořádal, byť velmi stručně, ale jeho závěry jsou přezkoumatelné a v souladu s konstantní judikaturou (viz dále).

[11] Takový postup krajského soudu není nezákonný, ale v souladu s ustálenou judikaturou, a to i přes určitou formulační neobratnost ve vztahu k povinnosti soudu vypořádat žalobní námitky, které byly pro pasivitu žalobce ve správním řízení uplatněny až v řízení před soudem. S ohledem na celkové odůvodnění rozsudku však tuto neobratnost nelze považovat za tak zásadní pochybení, aby mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] **Ad 2)** Ohledně kasační námitky zpochybňující zákonnost samotné dopravní značky B21a „Zákaz předjíždění“ krajský soud přiléhavě odkázal na rozsudek NSS čj. 8 As 68/2009-83 a poukázal na zásadu presumpce správnosti veřejnoprávních aktů, a to včetně dopravních značek jako opatření obecné povahy. Tento závěr je v souladu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu i konstantní judikaturou. Povinnost respektovat dopravní značení tíží účastníka silničního provozu bez ohledu na hypotetickou možnost nezákonnosti umístění takové dopravní značky v daném místě. Není povinností správních orgánů ani soudů zkoumat naplnění podmínek pro umístění dopravního značení (usnesení NSS ze dne 14. 12. 2022, čj. 4 As 19/2022-41).

[13] Otázka, kdy byla daná dopravní značka umístěna, je v nyní projednávané věci bezvýznamná (rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, čj. 3 As 175/2018-44, usnesení NSS čj. 4 As 19/2022-41, rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2023, čj. 8 As 329/2021-54). Ke zpochybnění zákonnosti dopravní značky slouží návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2021, čj. 10 As 13/2020-39, ze dne 16. 3. 2022, čj. 6 As 254/2020-32, či ze dne 4. 6. 2020, čj. 1 As 508/2019-28).

[14] **Ad 3)** K námitce nesprávného hodnocení svědeckých výpovědí zasahujících policistů a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu NSS konstatuje, že krajský soud přiléhavě odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2016, čj. 6 As 126/2015-42 („*policistu lze obecně*

považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se něco jiného“). To ostatně ani stěžovatel nezpochybňuje.

[15] Nic nelze vytknout ani závěru krajského soudu, že o naplnění skutkové podstaty daného přestupku stěžovatelem svědčí celý komplex vzájemně konzistentních důkazů; svědecké výpovědi do tohoto řetězce důkazů zapadají a o jejich pravdivosti a věrohodnosti není pochyb. Oporu ve spisovém materiálu a provedených důkazech má rovněž závěr krajského soudu, že v této věci stěžovatel ani netvrdí, že by vozidlo sám neřídil (resp. řídila jej jiná osoba). Nic takového, ač mu v tom nic nebránilo, neuvedl stěžovatel do záznamu o přestupku ze dne 2. 10. 2020 (stěžovatel se odmítl jakkoli k danému přestupku vyjádřit a záznam odmítl podepsat), do odporu ze dne 25. 11. 2020, u ústního jednání dne 14. 6. 2021 a v odvolání. Spekulace v tomto směru stěžovatel poprvé uvedl až v žalobě. Již s ohledem na uvedené se jeví argumentace stěžovatele o možném jiném řidiči jako účelová a nevěrohodná. Dále NSS konstatuje, že ve správním řízení nevyšly najevo žádné konkrétní pochybnosti o věrohodnosti či nestrannosti policistů, kteří oba shodně určili řidiče vozidla. Hodnocení jejich výpovědí krajským soudem je v souladu s jejich obsahem tak, jak byl zaznamenán v protokolu o ústním jednání, jakož i se zásadou volného hodnocení důkazů. Krajský soud se ani v hodnocení dalších důkazů (jednotlivě i v jejich souhrnu) nedopustil žádného excesu a jeho závěry odpovídají obsahu správního spisu a provedeným důkazům. Krajský soud rovněž řádně zdůvodnil, z jakého důvodu není nutné výpovědi policistů podrobovat dalšímu hodnocení. Krajský soud též v souladu s konstantní judikaturou dovodil, že není nutné doplňovat dokazování ani v jiných ohledech, neboť skutkový stav správní orgány řádně zjistily (rozsudky NSS ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015-47, a čj. 6 As 126/2015-42, usnesení rozšířeného senátu čj. 10 As 24/2015-71).

[16] V této věci tedy nevyvstala žádná právní otázka, kterou by judikatura neřešila, či neřešila jednotně, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. NSS ani v rozsudku krajského soudu nevidí žádná pochybení, tím spíše v nich nevidí pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti. NSS proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady řízení vymykající se z jeho běžné úřední činnosti.

[18] Pro úplnost soud uvádí, že není namístě stěžovateli vrátit zaplacený soudní poplatek (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, bod 53).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2023

Ondřej Mrákota
předseda senátu